

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **M. M.**
zastoupený advokátkou JUDr. Veronikou Vlkovou,
sídlem T. G. Masaryka 883/53, Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Policejní prezident,**
sídlem Policejní prezidium České republiky,
Strojnická 27, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PPR-31017-9/ČJ-2019-990131 ze dne 23. 3. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ředitel Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje svým rozhodnutím č. 2793/2019 ze dne 12. 8. 2019 propustil žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků

bezpečnostních sborů. Žalobce totiž podle lékařských posudků dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí ředitele potvrdil a odvolání zamítl.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl rozdíly mezi prvními třemi lékařskými posudky o své zdravotní způsobilosti a posudkem posledním. Prvním třem chybělo evidenční číslo, přičemž u posledního posudku absentovalo datum žádosti bezpečnostního sboru. První tři posudky byly zpracovány vždy s odstupem minimálně jednoho roku, poslední však s odstupem necelého půlroku, a to bez objektivního důvodu. Poslední posudek žalobce chápe za zmanipulovaný, účelový. Tuto účelovost dokládá tak, že posudek inicioval bezpečnostní sbor, ačkoliv ještě existoval platný posudek ze dne 12. 2. 2018 s platností do dne 12. 2. 2020. Podle žalobce také žalovaný nezákonně doplňoval posudkové závěry vlastním šetřením. Zdravotní stav nemohl žalobci bránit ve výkonu služby. Dále žalobce namítl absenci reakce protistrany na podklady ve správním řízení. Tyto podklady přitom svými nedostatky ovlivnily obsah lékařských zpráv i napadeného rozhodnutí. Rovněž žalobce namítl výtku žalovaného spočívající v žalobcově nezájmu o správní spis. Nahlédnutí do spisu představuje právo, nikoliv povinnost. Nahlédnutím do spisu by přitom nic neovlivnil. Žalobce poukázal na nedostatečné vypořádání jeho zdravotního stavu. Posudkové odůvodnění neobsahuje přesnou diagnózu. V souvislosti s tím mu nebyla diagnostikována konkrétní duševní porucha. Napadeným rozhodnutím užívaný termín „dekompenzace osobnostní problematiky“ nemá svou ustálenou definici. PhDr. W. ve zprávě z klinicko-psychologického/psychodiagnostického vyšetření ze dne 8. 5. 2019 shledala žalobce schopným sociálního kontaktu za předpokladu pravidelného kontaktu s psychiatrem. Rovněž MUDr. D. ve svém znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2018 nezaznamenala překážky žalobcova působení u bezpečnostního sboru. Žalobce namítl nedoručení všech úkonů svému právnímu zástupci, nesprávné, resp. neúplné poučení, nestandardní postup a průtahy v řízení, faktické nesrovnalosti v zásadních dokumentech, nerespektování svého práva předkládat návrhy důkazů, resp. námitky a též nedostatečné seznámení se spisem před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce také namítl pochybení ze strany zdravotního zařízení Ministerstva vnitra a odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra.
3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí i obsah správního spisu. Posudek MUDr. D. právě vedl k přezkoumání stavu žalobce se závěrem o nezpůsobilosti k výkonu služby, přičemž posudek MUDr. D. vzal v potaz. Námitku účelovosti žalobce uplatnil až ve správní žalobě. Chyby v dataci či obdobná administrativní pochybení žalovaný označil za drobná bez vlivu na podstatu věci. Dále žalovaný uvedl, že do spisu mohl žalobce nahlédnout též v rámci odvolacího řízení. Žalovaný odmítl tvrzení, že by žalobci nebyla diagnostikována duševní porucha. Tu diagnostikoval žalobcův psychiatr MUDr. M. dne 27. 7. 2018. Žalobce neposkytl lékařům souhlas se zproštěním mlčenlivosti, proč se žalovaný nemohl dozvědět diagnózu žalobce v přesném znění. Daný nesouhlas způsobil také žalobcem vytýkané nedostatky lékařských posudků, z nichž vycházel prvostupňový správní orgán a jež se proto snažil odstranit doplněním. Doplnění přitom podle žalovaného představuje v daných případech běžnou, a dokonce žádoucí praxi. Žalovaný tak musel vycházet z pojmu „dekompenzace osobnostní problematiky“. Dvojí pokus žalobce o sebevraždu nelze zlehčovat. U žalobce tudíž žalovaný nemohl vyloučit opakování extrémní reakce na nové komplikované životní situace. V poučovací povinnosti žalovaný neshledal vady. Dále žalovaný uvedl, že

lékařský posudek ze dne 12. 2. 2018 pozbyl platnosti dne 31. 7. 2018 v důsledku nahrazení jiným posudkem na základě mimořádné lékařské prohlídky. Námitky k pochybení ze strany zdravotního zařízení Ministerstva vnitra a odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra žalovaný zhodnotil jakožto kritiku postupu jiného orgánu. Do jeho činnosti žalovaný není oprávněn zasahovat.

4. V replice žalobce zdůraznil nedostatečnou odůvodněnost lékařského posudku ev. č. 32214/2019/VČE/PLZ a určení diagnózy bez opory v odborných podkladech a bez odborné způsobilosti žalovaného. Dle žalobce by žalovaného tvrzená diagnóza musela být vrozená. Nicméně se neprojevila ve vzdálenější minulosti žalobce. Ve stanovisku o účelovosti předmětného správního řízení žalobce utvrdila série rozhovorů se zdravotníky, resp. psychologem, které si zaznamenal.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalobce byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, neboť dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost pro výkon služby. Jakkoliv ve věci nebylo od počátku jasné, na základě čeho tak lékaři usoudili, doplněním podkladů se žalovanému podařilo objasnit relativně konkrétní důvody pro posudkový závěr o nezpůsobilosti žalobce a hodnotit jejich přesvědčivost ve vztahu k psychiatrickému posudku, které žalobce předložil ve svůj prospěch. Toto doplnění soud shledal jako možné a celkově shledal, že závěry služebních funkcionářů mají dostatečnou oporu ve spisu a podporují přesvědčivost závěru o tom, že žalobce není způsobilý být příslušníkem bezpečnostního sboru, byť u něj nebyla shledána přímo duševní porucha.

Vady správního řízení

6. Žalobce předně namítal řadu vad řízení, aniž by však tvrdil, že by tyto vady mohly mít nějaký zvláštní vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Tyto námitky žalobce uplatnil již v odvolacím řízení a žalovaný se s nimi podrobně vypořádal. S tímto vypořádáním se soud ztotožnil.
7. Lze k tomu jen obecně uvést, že správní řízení vedené ve dvou stupních tvoří nejen z hlediska soudního přezkumu jeden celek. To mimo jiné znamená, že odvolací správní orgán – pokud mu to procesní úprava dovoluje – může odstraňovat vady v řízení před správním orgánem prvního stupně. Pokud tyto vady odstraní, je to pro přezkum ve správním soudnictví dostačující a soud se tak již dále nezabývá tím, zda nějaké vady prvostupňového řízení existovaly. Teprve pokud by se odvolacímu správnímu orgánu nepodařilo vady odstranit nebo pokud by při jejich odstraňování sám pochybil, může se jimi zabývat soud a hodnotit, zda měly vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
8. Žalobce sice při ústním jednání tvrdil, že jím označené vady a nedostatky řízení před ředitelem krajského ředitelství policie nemohly být odstraněny v odvolacím řízení, z ničeho však nevyplývalo, proč by tomu tak mělo být. Dílčí formální nedostatky posudků (např. nesprávně stanovené datum platnosti na den jeho vydání, nevyplnění data žádosti o mimořádnou prohlídku) byly v řízení žalovaným jednak vysvětleny, jednak byla dalšími posudky rozptýlena pochybnost o tom, zda jsou závěry o zdravotní nezpůsobilosti žalobce přesvědčivé. Bez významu pro věc je pak vyhotovení posudků v době platnosti posudku dřívějšího. Ze spisu jednoznačně plynou důvody, pro které lékaři provedli *mimořádné* prohlídky žalobce: Důvodem první prohlídky byl fyzický konflikt žalobce s kolegou po vzájemných osobních problémech (srov. úřední záznam

vedoucího obvodního oddělení PČR ze dne 20. 7. 2018 na č. l. 67 správního spisu; nelze přehlédnout ani závažné osobní problémy žalobce z konce roku 2017, které odůvodňují obezřetnost nadřízených vůči duševnímu stavu žalobce). Důvodem druhé prohlídky byl psychiatrický posudek předložený žalobcem (srov. podnět ošetřující lékařky ze dne 7. 12. 2018 na č. l. 19 správního spisu).

9. Celkově měl žalobce v řízení plnou možnost uplatnit svá práva účinným způsobem a není zřejmé, jak by mu v tom významným způsobem mohlo bránit nedoručování jednotlivých podkladů či další jím vytčené vady. Ty mu totiž následně doručeny byly, popřípadě se s nimi mohl seznámit při seznámení se s podklady pro rozhodnutí. V řízení před žalovaným byl řádně vyzván k seznámení se s doplněnými podklady (výzva doručena 3. 12. 2019, č. l. 120–121 správního spisu).
10. Námitku opomenutých důkazů žalobce blíže nekonkretizoval, takže nelze ověřit, jaký konkrétní důkazní návrh měl být ignorován. Platí však to, co soud uvedl k zachování procesních práv: žalobce měl možnost argumentovat a předkládat důkazy ve svůj prospěch, přičemž před samotným vydáním rozhodnutí žalovaného již není zřejmé, že by mu to bylo nějak znemožněno.
11. Jako významnou vadu správního řízení soud neshledal neshody správních orgánů s lékaři zdravotnických zařízení Ministerstva vnitra o nezbytném rozsahu odůvodnění posudků o zdravotní způsobilosti. Je zřejmé, že se služební funkcionáři opakovaně snažili zajistit podrobnosti o zdravotním stavu žalobce, neboť je považovali za nezbytné pro řádné odůvodnění rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Podrobnosti jim byly opakovaně odepřeny s tím, že podléhají mlčenlivosti o zdravotním stavu žalobce a že sám žalobce neudělil souhlas se zproštěním této mlčenlivosti. Soud nehodnotil důvodnost tohoto odepření, protože to pro posouzení věci není podstatné – jde ostatně o vnitřní spor složek podléhajících Ministerstvu vnitra. Podstatné je pouze to, zda závěry napadeného rozhodnutí mají dostatečnou oporu v podkladech, které se získat podařilo.

Posouzení zdravotního stavu žalobce

12. Ke zdravotní způsobilosti žalobce byly na základě mimořádné prohlídky vydány dva posudky (dne 31. 7. 2018 a 24. 5. 2019), které byly následně potvrzeny rozhodnutím ředitele odboru zdravotnického zabezpečení Ministerstva vnitra jako formálně bezvadné a věcně správné (dne 26. 9. 2018 a 29. 7. 2019). Ve věci není sporu o tom, že žádný z těchto posudků neobsahuje odůvodnění.
13. Žalovaný se s tímto postupem neztotožnil a s ohledem na judikaturu správních soudů považoval posudky za nedostatečné. Vyžádal si proto doplňující vysvětlení od oblastního zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra (k doplnění podkladů v odvolacím řízení je oprávněn, srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 147/2020-167 ze dne 30. 9. 2021, č. 4260/2021 Sb. NSS). To podal vedoucí lékař Oblastního zdravotnického zařízení Plzeň přípisem č. j. ZZ-117/PL-2019 ze dne 18. 11. 2019 (č. l. 116–118 správního spisu).
14. Obsah tohoto vyjádření lze shrnout tak, že lékaři zdravotnických zařízení Ministerstva vnitra vycházeli z relevantní zdravotnické dokumentace žalobce, včetně žalobcem předloženého posudku MUDr. D. Byť měla některá odborná vyšetření rozporuplné výsledky, jejich výsledky nedávají záruku, že žalobce je schopen vykonávat náročnou práci příslušníka bezpečnostních sborů, kde je mimo jiné kladen důraz především na fyzickou a duševní zdravotní způsobilost. S přihlédnutím k anamnéze žalobce a projevům v posledních letech jde o osobu s možností dekompenzace zdravotního stavu

v závislosti na duševní zátěži. Stav žalobce byl původně kompenzovaný, postupem času docházelo k přechodným dekompenzacím, které si následně vyžádaly hospitalizaci. Souběžně došlo též k vývoji osobnosti, což při hodnocení osobní způsobilosti vedlo k doporučení ponechat žalobce v odborné lékařské péči.

15. Zároveň se toto vyjádření vypořádalo se závěry posudku MUDr. D. tak, že jí nejsou známy podrobnosti služby u bezpečnostních sborů, a že její vyšetření mohlo být provedeno v době, kdy stav žalobce nebyl aktuálně dekompenzován.
16. Zjištění skutkového stavu se tedy opírá o dva posudky s jasným závěrem, že žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost pro výkon služby, a o doplnění důvodů těchto posudků, které zpracovalo oblastní zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra, které přibližuje důvody pro závěr o nezpůsobilosti žalobce a které se vypořádává i s posudkem předloženým žalobcem. Celkově z nich plyne, že duševní stav žalobce byl dlouhodobě nestálý a je nevhodný pro službu v bezpečnostním sboru, jakkoliv tento stav nelze označit přímo za duševní onemocnění.
17. V této souvislosti žalobce v replice a při ústním jednání navrhoval provedení důkazů výsledkem svědka – bývalého kolegy a přehráním zvukových záznamů rozhovoru s policejním psychologem a telefonických hovorů s lékařem a zdravotní sestrou posuzující lékařky. Provedení těchto důkazů však soud nepovažoval za významné pro posouzení věci, neboť napadené rozhodnutí spočívá na opakovaném posouzení zdravotní způsobilosti žalobce (ze dne 31. 7. 2018 a 24. 5. 2019). Zda bylo toto posouzení dostatečné (úplné a přesvědčivé), se neodvíjí od skutečností, které chtěl žalobce navrženými důkazy prokazovat. I kdyby se soud na základě těchto navržených důkazů zabýval tím, zda postup zúčastněných osob v červenci 2018 byl vůči žalobci účelový, což by pro posouzení věci významné být mohlo, tyto důkazy se nijak nevztahují k druhému posouzení zdravotní způsobilosti z 24. 5. 2019. Lze tedy shrnout, že soud důkazy neprovedl, protože je nepovažoval za významné pro posouzení rozhodných právních otázek.

Doplnění důvodů posudků jako podklad pro rozhodnutí

18. Otázkou je, zda takto provedené odborné zjišťování skutkového stavu může obstát jako dostatečný podklad pro rozhodnutí. Správní soudy totiž opakovaně vyslovily, že lékařský posudek je zásadním podkladem rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru a jako takový má být i odůvodněn. Nedostatek odůvodnění pak nemůže odstraňovat sám služební funkcionář, který k tomu nemá odborné znalosti (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 299/2017-37 ze dne 24. 1. 2018).
19. V souzené věci posudky odůvodněny nebyly. Tento nedostatek však žalovaný neodstraňoval sám tím, že činil vlastní (ne)odborné závěry o zdravotním stavu žalobce. Obrátil se na zdravotnické zařízení Ministerstva vnitra s konkrétními otázkami ve vztahu k nejasným okolnostem věci: co je důvodem nezpůsobilosti k výkonu služby a proč tyto důvody nebyly zjištěny dříve či na základě jakých podkladů k tomu lékaři dospěli a jaký je vztah jejich závěrů k závěrům soudní znalkyně MUDr. D.
20. Tento postup soud považuje za možné řešení toho, že se žalovanému nepodařilo zajistit odůvodnění samotných lékařských posudků. Není jím totiž dotčena nezbytná *odbornost posouzení* (závěry dodatečně vysvětluje lékař, nikoliv služební funkcionář) a zároveň jsou tak doplněny alespoň některé *konkrétní důvody* pro hodnocení úplnosti a přesvědčivosti původních lékařských posudků, které vyvracejí, že by šlo o posudky svévolné. Jde tudíž

o způsobilý podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu.

21. V této souvislosti nelze pominout ani důvody, pro které lékaři zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra původně neposkytli konkrétní odůvodnění svých posudkových závěrů: žalobce přes opakovanou výzvu nedal souhlas s poskytnutím informací o jeho zdravotním stavu (srov. např. záznamy o ústním jednání a nahlížení do spisu z 15. a 31. 10. 2018 a 5. 6. 2019 na č. l. 8, 11 a 35 správního spisu). Za toho stavu stěžící může těžit z toho, že služební funkcionáři neměli tyto informace v podrobnostech k dispozici a žalovaný je musel získat a vypořádat dodatečně a v omezeném rozsahu (pro potřeby řízení nebylo třeba řešit, zda souhlas žalobce byl podle práva potřeba – poskytnutí informací záviselo na postoji žalobce fakticky, protože lékaři jeho souhlas vyžadovali).

Závěr

22. Z výše uvedených důvodů soud dopěl k závěru, že žalovaný odstranil všechny významné vady řízení a skutkový stav zjistil v nezbytném rozsahu. Jeho závěry jsou v souladu s právem a nic nenasvědčuje tomu, že byly vůči žalobci uplatněny z jiných důvodů, než které odpovídají účelu zákona.
23. Proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. ledna 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu